HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

לאכל מועד לגמרי לא משכחת לה לעד שמום לגב. לדידיה חלי נזק: **שלא יגדל תדם כו'.** הכי נמי הלי לא נשמרנו לא יקיימנו הוא:

הדרן עלך שור שנגח ארבעה וחמשה

שור שנגח את הפרה ונמצא נבלה. ומת: **ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה.** ולא מת מחמת הנגיחה: **אם משנגחה.** ומחמת הנגיחה הפילתו: **ורביע נזק.** דמסתם מייב חלי נזק והלי ולד מוטל בספק הוא וחולקין: **וכן פרה שנגחה כו'.** מפרש בגמ' (ע"ב) [ג]: **גמ' אי נמי נכי הא.** דיכול לומר למחיטה מכרתיו לך ואף על גב דליכא למימר זיל בתר רובא ורובא לדידיה קזבני והוי מקח טעות משמעינן מתניתין[ו] דסומכל ונקיט מוכר דמי הוא ליה לידך מוליא מחזירו ועליו הרחיים: **לגלפתא.** למחיטה: **דמי רדיא.** יקרין:

שור [ג]שנגח את הפרה ונמצא עוברה בצדה ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה משלם חצי נזק לפרה ורביע נזק לולד וכן פרה שנגחה את השור ונמצא ולדה בצדה ואין ידוע אם עד שלא נגחה ילדה אם משנגחה ילדה משתלם חצי נזק מן הפרה ורביע נזק מן הולד: **גמ'** אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי סומכוס [ד]דאמר ממון המוטל בספק חולקין אבל חכמים אומרים [א]זה כלל גדול בדין המוציא מחבירו עליו הראיה למה לי למימר זה כלל גדול בדין אצטריך דאפילו [ב]ניזק אומר ברי ומזיק אומר שמא המוציא מחבירו עליו הראיה אי נמי לכי הא דאתמר [ה]המוכר שור לחבירו ונמצא נגחן רב אמר הרי זה מקח טעות ושמואל אמר [ג]יכול שיאמר לו לשחיטה מכרתיו לך אמאי וניחזי אי גברא דזבין לרדיא אי גברא דזבין לנכסתא לא צריכא [ד]בגברא דזבין להא ולהא וניחזי אי דמי רדיא לרדיא אי דמי נכסתא לנכסתא [ה]לא צריכא דאוקיר בישרא וקאי בדמי רדיא אמרי אי

אבל מועד לגמרי לא משכחת ביה צד תמות כלל: ר"א אומר אין לו שמירה אלא סכין (כו'): אמר רבה מאי טעמא דר"א דאמר קרא [1]ולא ישמרנו שוב אין לו שמירה לזה א"ל אבי אלא מעתה דכתיב [2]ולא יכפנו נמי שוב אין לו כיסוי לזה וכי תימא הכי נמי והתנן [ו]כסהו כראוי ונפל לתוכו שור או חמור ומת פטור אלא אמר אבי היינו טעמיה דר"א כדתניא [ז]ר' נתן אומר מניין שלא יגדל אדם כלב רע בתוך ביתו ואל יעמיד סולם רעוע בתוך ביתו שנאמר [3]ולא תשים דמים בביתך:

הדרן עלך שור שנגח ארבעה וחמשה

שור שנגח את הפרה. זו דברי סומכוס. תימה דבפרק השואל (ג"מ דף ק.) [ו]משמע דלא אמר סומכוס יחלוקו אלא בעומד בשוק גבי ממלוי פרה בחמור דפריך בגמרא ממלי יחלוקו ומחזי כרשות דמאן קיימא אמר שמואל בעומדת בשוק ופריך ונוקמה במחזק מרע קמא הא מני סומכוס היא מדלא אמר אלא סתם משמע דלא כסומכוס ויש לומר דסומכוס היא ואפילו בעומדת בשוק ואף על גב דלא אמר לא"ר יוחנן השור שלנו לר' ישמעאל דמלי לאוקמי בעומדת בשוק ל"ש לומר לא יחלוקו אלא לר' ישמעאל דמלי לסלוקי ליה בזוזי לא תמייבנ לך מהסיבה דלמטיח (לעיל דף לה:) קשה דלייק זאת לומרת חלוקים עליו חביריו על סומכוס דמשמע הסם דלפילו בצבי וכרי קאמר סומכוס דחולקין ואפילו עומד בביתו מדלא חולקי מתניתין בעומד בביתו אלא כרבי ישמעאל דאמר ג' ש"מ הוא ומלי לסלוקי בזוזי ותימי לפילו כסומכוס:

דאפילו ניזק **אומר ברי ומזיק אומר שמא.** ול"ת והא ממויב שבועה ואין יכול ליפבע הוא שזה מודה במקצת בנזק דפרה ובנזק דולד לומר איני יודע ומתוך שאין יכול ליפבע מפלם דאמר רבא בפרק השואל (ג"מ דף נח. ושם) ומיהו שמואל לית ליה הלי קבלת בפרק כל הנשבעין (שבועות דף מז. ושם) [ה] ועוד ל"ל דלמ"ד פבוע נזק קנסא לא יהא ממויב שבועה גדולה מהודאת עלמו דמודה בקנס פטור [א] ועוד לומר ר"י דלא דמי כלל דהא טעמא דממויב שבועה ואין יכול ליפבע מפלם מפרש בפרק כל הנשבעין (שם) משום דכתיב שבועת ה' תהיה בין שניהם ולא בין היורדים ומפרש התם כגון שאמר ליה מנה לפבע יש בחיך ואמר ליה אמשים ליענע ואמשים לא ידענא דבשבוה כה"ג מיפייב ועל כרחך לריך ליתן טעם למה נפבע יש בחיך ויורדים פטור דבלא טעמא אין לומר כלשון התם אי לאמר ליה ו' אית ליה ואי לא לית ליה מה לי הוה מה לי לבוה בלא טעמא דבשב ואכל מייב לא ידענא להיכי לו לידע שם מייב לו מנה שם שמנאתה ילדה לו יוכיו לו שיה להם לידע במילי דלבוהון ומהלי טעמא אית ליה נמי למיפטר בשמעתין שאין לו לידע לבר זה שם משנאתה ילדה לו קודם ול"ת דהכא משמע לית ליה לרב יהודה ברי עדיף ולקמן בפרק בתרא (דף קיח.) ובהשואל (ג"מ דף נז: ושם) [ו] אמר מנה לי ביד והלה אומר איני יודע רב יהודה ורב הונא מחייבי דברי עדיף ואין לחדק הכא משמיה דשמואל דאמר הכא בפ"ק (דף יב: ושם) [ו] בעי למימר הא לרב הונא דשמואל היא ולפי חומה פברא תקשה לשמואל מדשמואל ול"ל כדפרישית לעיל דהתם ברי שלו טוב שיודע שיכחישנו אם הוא משקר וגם אומו יש לו לידע אם מייב לו אם לאו הלכך מדטעין שמא מוכחת מלמא דברי דהלי אמת הוא ודברי עדיף לאכל הכא מה שטוענ ברי לפי שיודע שזה לא היה בשעת נגיחה וזה טוען שמא שוב אין לו לידע משו"ה אין ברי עדיף ובפ"ק דכתובות (שם) בעבי למימר הא לרב הונא ורב יהודה דשמואל היא ולא מסיק מדעתיה הא דלמי התם בשמקנע היה יכול להקשות התם דשמואל מדשמואל דהתם פסיק שמואל כר"ג דאמר נאמנת בהיות דשמקרקעי נאמנת אע"ג דהתם אין נבעל לידע מתי נאנסת והכא בשמעתין מודה שמואל דלא אמר ברי עדיף במקום שהברי גרוע אלא שבכחה מקומות יכול לומר וליטעמין ולא קאמר והיות דהכא והעלייה (ג"מ דף קטו: ושם) [ב] דהיה אחד מכיר מקנת אחניו נוטלן ואמר [בגמ'] לאידך קאמר מיני יודע ופריך ניחא תיובתא דר"ג ומשמע דלרב יהודה ניחא התם י"ל דלגיולות הוא שכל אחד מכיר מקנת אחניו וכן מוכח דמוקי לה בגון שיש עמה שבועה ביניהם ואם לא היה לו להכיר אחניו לא הייתי אומר שאין יכול ליפבע משלם כדפריכית לעיל והכיא דתנן בית נוחלין (ג"ב דף קלה. ושם קלה) זה אחי אין נאמן ויטול עמו בחלקו ומוקי בגמ' לאחרי אינך אלא שבכחה מקומות זאת אומרת מנה לי בידך והלה אומר איני יודע פטור אע"ג דברי גרוע הוא שאין להם לאחין לידע אם הוא אחיהם דמה יודעים שאומו שבא ממדינת הים התם בלאו אומר איני יודע ואין מושב לומר וליטעמין ועוד י"ל דהתם מני לאומר דהכי קאמר זאת אומרת מנה לי בידך והלה אומר איני יודע פטור הכא דהוי ברי גרוע והשתא טוב כעין הניא דאמרי' דהתם:

המוציא מחבירו עליו הראיה. משמע מהכא דאין הלכה כסומכוס מדלא ס"ל שמואל כוותיה ובשמעתין דכל דאלים גבר בפרק חזקת (ב"ב דף לה. ושם) [ו] יש להאריך בזה: **ונחזי אי דמי רדיא לרדיא.** פי' הרר"י בר מרדכי דהכא אחפי' כרבנן דאמרי בהסמוכר את הספינה (שם דף עז:) מכר הלמד לו מכר הבקר ולית להו הדמים מודיעים הכא זה הרי כאילו פירש לו שור לאחריה (שם). **דזבין לנכסתא.** כגון טבח שאין עומד לחחיטה (שם). **דזבין להא ולהא.** כגון טבח ושוחט הלמד (שם). **ונחזי אי דמי רדיא לרדיא.** כיון דהאי גברא עביד חזקן דהכי הוי ניקח אחר הדמים ומעמא הדמים מודיעים, דשור לרדיא קונין בעבדים דיניהם הלמד (שם). **דזבין להא ולהא.** כגון טבח ושוחט הלמד (שם). **ונחזי אי דמי רדיא לרדיא.** כיון דהאי גברא עביד חזקן דהכי הוי ניקח אחר הדמים ומעמא הדמים מודיעים, דשור לרדיא קונין בעבדים דיניהם ומשמע מינה דמי דרדיא יהב ליה דהיינו כ' דינר הדמים מודיעים לרדיא זבין והכי זה מקח טעות, כמוכר יין ומעמא מומן, ומהאי קאמר שמואל דיכול לומר למחיטה מכרתיו הם ולפי לרדיא זבין, הכא לפילו למחיטה ומשמע כי דינרים ומיזחי אי מי דרדיא יהב ליה דהיינו כ' דינר הדמים מודיעים לרדיא זבין והכי זה מקח טעות, כמוכר יין ומעמא מומן, ומהאי קאמר שמואל דיכול לומר למחיטה מכרתיו הם ולפי לרדיא זבין, הכא לפילו למחיטה זבין כיון דדמי לרדיא קבל מיניה לוקח מקמו בטל, דמתניתי יהב ליה לא חזיל לרדיא, שהכי נמי לא נחזיל